

[Hans Thyge Jacobsen.]

og Beklædningstillæg. Det forekommer mig, at det er en rigtig Fremgangsmaade, som her vælges. Der har fra mange Kommunalfolks Side ofte lydt advarende Røster med Hensyn til det skønmæssige Tillæg, det Raadighedsbeløb, man har haft, og vi har her i Rigsdagen maattet ændre det Gang paa Gang, og der har været en overordentlig udbredt Usikkerhed paa dette Omraade. Sidst hørte jeg Københavns Socialborgmester, Sigvard Munk, i Sommer paa et Aldersrentemøde give Udtryk for, at dette Raadighedsbeløb paa dengang 15 pCt. burde erstattes med faste Tillæg. Ministeren foreslaar dette, undtagen for 5 pCt.s Vedkommende. Jeg vilde foreslaa, at disse 5 pCt. ogsaa bortfaldd. Dette er jo ellers den aller sidste Rest af Almisseprincippet i Aldersdomsunderstøttelseslovgivningen, og skulde vi nu ikke, da Lejligheden er der, gøre rent Bord og faa alle Sætser gjort faste? Jeg henstiller, at dette bliver overvejet. Ministeren anfører, at der bør være et vist Raadighedsbeløb i paakommende Tilfælde, men man kunde jo dog saa overveje, om disse paakommende Tilfælde ikke kunde tilgodeses gennem Kommunehjælp. Jeg synes, det vilde være at rette en Skønhedsfejl i Forlaget, om man fik disse 5 pCt. taget bort, saaledes at man altsaa havde ganske faste Tillæg at holde sig til, som kommer samtlige Rentemodtagere til gode, altsaa i de Tilfælde, vi her taler om, Beklædningstillæg og Brændselstillæg.

Hvad selve Størrelsen af Beklædningstillægget og Brændselstillægget angaar, skal jeg tilbageholde de Bemærkninger, som maaske kunde gøres. Tillæggene synes mig paa Forhaand at være rundeligt afsat, men paa den anden Side forekommer det mig ogsaa, at det er en rimelig Maade at give Rentemodtagerne en Ækivalent paa for de store Udgifter, som de utvivlsomt har haft paa netop disse to Omraader, i hvert Fald i den sidste Del af Besættelsestiden.

Saa kommer jeg til det meget vanskelige Afsnit, som hedder Fradragsreglerne, og her vil jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger, idet Afsnittet er saa vanskeligt, at det i hvert Fald ikke egner sig for mig til en indgaaende Behandling her fra Talerstolen — ved en Udvalgsbehandling vil der sikkert være større Muligheder for at trænge ind i hele dette meget vanskelige Forhold. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at alle de Vanskeligheder, man her staar over for ikke blot som Rigsdagsmand, naar man skal prøve at sætte sig ind i dem, men ogsaa som Leder af Administrationen enten i

Ministeriet eller ude i Landet, vilde forsvinde som Dug for Solen, hvis vi fik en almindelig Folkepensionsordning. Det gælder her om at finde et Balancepunkt imellem paa den ene Side Hensynet til, at Befolkningen ikke ganske skal opgve at beskæftige sig med Opsparingsne nyttige Idræt — at den er nyttig, har ikke mindst Nationalbankens nuværende Direktør givet Udtryk for — og paa den anden Side Hensynet til, at det offentlige ikke skal komme til at yde Velgørenhed til Rentemodtagernes Arvinger. At finde Balancepunktet imellem disse to Hensyn maa være vor Opgave. Ved den gældende Lov er Balancepunktet utvivlsomt ikke fundet. Respekt for Steincke! Respekt for hans Socialreform! Han gjorde blot den Fejl at kalde den for Socialreformen. Jeg advarede ham derimod i sin Tid.

Det viser sig altsaa nu, at det kunde ikke holde, thi Socialreformen er blevet reduceret til at være een Socialreform imellem andre. Men Balancekunstner, det var Steincke aldrig, og navnlig ikke, da han troede at være det ved Kanslergadeforliget i 1933. Her fik han jo de øvrige Linedansere, blandt hvilke den højtærede Minister og hans Parti ogsaa var, til at gennemføre de nuværende Fradragsregler, og de fik lavet dem saaledes, at den danske Befolkning i dens brede Almindelighed tabte Lysten til Opsparing, til at opspare noget, som kunde hjælpe til, at de i nogen Maade fik en rigeligere Aldersdomsforsørgelse, end de kan faa ved den lovbundne Aldersrente. Er det Thit Jensen, som er Skyld i, at vi for Tiden har for faa Husassistenter, er det utvivlsomt Steincke og hans Fradragsregler, der er Skyld i, at vi har alt for mange ubemidlede Aldersrentemodtagere i Dag. Det var om ikke en historisk, saa en tilværelshistorisk Bedrift, da Steincke og Kanslergadeforligets Fædre i 1933 lavede disse Fradragsregler, men Bedriften var nu ikke af det gode og vil aldrig blive optaget i Ove Mallings „Store og gode Handlinger af Danske, Norske og Holstenere“. Det sidste maa vi tage med, da det af Steinckes Erindringer fremgaar, at hans Slægt gjorde Ophold i Holsten paa Vejen herop. Det hører ogsaa til Bogens Titel. Steincke eller rettere sagt Socialreformen i dens Helhed underbandt det danske Folks Opsparingslyst og det danske Folks Opsparingsvilje. I Dag er det gaet saadan, at baade Gaardejere og Bondekarle — undskyld Landbrugsmedhjælpere — Borgmestre, Svende og Lærlinge budgetterer Livet igennem med Henblik paa, hvad man vil kalde sin Aldersrente. Dette er en ulykkelig Udvikling,